

[Undervisningsministeren.]

hvem skal blive den endelige Teaterchef? skulde komme til at arbejde sammen, det vilde dog være et rent Mirakel. Men hvordan staaer det til Begyndelsen af det ærede Medlems egen Tale og hans Lovprisning af mit oprindelige Lovforslag, til hans Erkendelse af, at det var udmærket med en selvstændig Ledelse og en selvstændig Mand med Myndighed, hvordan staaer det dertil? Jeg maa rigtignok mene, at det staaer som et blaat Øje til en knyttet Næve og ikke som Haand til Handske. Jeg vil mene, at der er en skrigende Modsigelse i det ærede Medlems Standpunkt, han, der bebrejder mig Modsigelse paa Modsigelse. Det tror jeg vilde være en meget uheldig Ordning, og den vilde være i Strid med alle Forudsætninger fra i Fjor.

Jeg har haft god Tid i den senere Tid, og jeg har bl. a. benyttet denne gode Tid til paa ny at gennemlæse samtlige Forhandlinger i Folketing og Landsting og Udvalgsbetænkninger o. s. v. om Radiofonbygningen og Bygningsforetagendet ved det kongelige Teater, altsaa om de to Love angaaende det, vi med et enkelt Ord kalder Dobbeltscenen. Der vil man Gang paa Gang finde den Forudsætning udtrykt, at naar denne Dobbeltscene blev Virkelighed, maatte der nye stabile Forhold til. Gang paa Gang er den Forudsætning udtrykt, og jeg ved da ogsaa, at min højtærede Forgænger, Hr. Byskov, hvis han havde fortsat som Undervisningsminister, i dette Efteraar vilde have fremsat et Forslag herom. Han var i Gang med Forarbejderne dertil. Jeg ved naturligvis ikke, om det, han vilde være kommet med, vilde ligne det, jeg nu har udarbejdet; men han var i Gang med at udarbejde et Forslag herom, fordi det var den naturlige Forudsætning, og ingen kunde tænke sig noget andet, ingen kunde tænke sig, at en Minister nu i Samlingen 1929—30 vilde nøjes med den administrative Forholdsregel at ansætte to Direktører i Stedet for een. Læser man disse Forhandlinger igennem, saa vil man Gang paa Gang finde, ikke blot antydet, men i høj Grad direkte fremsat, Tanker, som dette Lovforslag i Virkeligheden tilsigter at gennemføre saa rationelt og saa konsekvent, som det har været os muligt i Ministeriet, og saaledes som det jo ogsaa har vundet det andet høje Tings enstemmige Bifald. Hvad der særlig interesserede mig, var paa ny at friske op, hvad Ordføreren for det konservative Parti i Folketinget, den tidligere Folketingsmand Hr. Holger Ibsen, udtalte: Teatret maa, naar

Dobbeltscenen træder i Kraft, have en mere selvstændig Styrelse... Statstilskuddet maa fast begrænses. Og han nævnte netop, at det i hvert Fald burde sættes ned fra de 1½ Mill. Kr., det den Gang var, til 750 000 Kr., netop den Sum, jeg har foreslaaet. Jeg maa dog i Sandhedens Interesse tilføje, at han gik videre, og at han egentlig vilde have sat det længere ned endnu. Nu synes det ærede Medlem at være betænkelig ved, at der ikke ofres nok paa Teatret. Ja, bevars vel, jeg er forberedt ogsaa paa det. Jeg er forberedt paa, at efter at Pressen og Offentligheden nu i Aaringer har skreget op om de umaadelige Udgifter til det kongelige Teater, om, at det kunde dog ikke gaa an, at de der brugte ubevilgede Penge, at de havde *carte blanche*, at de faktisk kunde rekvirere fra Statskassen, hvad de vilde, efter at man i Pressen, i hele Pressen, med Rette har kritiseret dette System, saa skal det aldeles ikke undre mig, om der nu fra forskellige Sider, nu da dette Forslag foreligger og har Udsigt til Gennemførelse, alligevel skal kritiseres. For hvad skal disse Blade leve af uden Kritik? Har man kritiseret en Sag fra den ene Side det ene Aar, saa maa man næste Aar kritisere den fra den anden, fra den modsatte Side, hvis Kritikken skal bevares, for det gaar jo dog ikke an uden videre at slutte sig til en Minister, der tilhører et andet Parti end det, Bladet repræsenterer. Det gaar ikke an, Kritikken og Oppositionen skal jo fortsættes systematisk. Det skulde slet ikke undre mig, siger jeg, om en vis Presse nu vilde sige: Det er dog Synd, hvad er det for en Nedskæringsminister, vi har faaet! Jeg saa saamænd antydet i et Blad i Gaar: de ulykkelige Dramatikere, hvordan er de dog nu ikke kommet op at køre! de faar ganske vist to Scener, men det gaar jo rent galt alligevel, og de vil ikke have nær den Betryggelse som hidtil. Det skulde saamænd slet ikke undre mig, om man nu begynder at sætte den Melodi i Lirekassen, og det kan jo ogsaa paavirke enkelte indenfor Teatret, Kunstnere, Personale og andre.

Jeg saa for nogen Tid siden i en Artikel i et Teaterblad, at Fejlen var egentlig den, at man ikke havde brugt mange flere Penge; man skulde have brugt det dobbelte, sikken en Opera vi saa kunde have haft, sikken et Skuespilhus! Ja, saadan kan man jo ogsaa se paa det, men den danske Rigsdag, mine Herrer, det danske Folk ser nu ikke saadan paa det og vil aldrig i Evighed komme til at se saadan paa det. Det forlanger Orden i denne Sag som i alle andre